

2. МЕСТО

ШТА САЊАМ, А ШТА МИ СЕ ДОГАЂА

Сви ми сањамо и желимо да будемо срећни и безбрижни, али некима то не иде за руком.

Неки се избаве, а неки потону у несрећи. Као, на пример, ја. Просто, не могу. Нема ствари која може истински да ми побољша расположење. Осећај се може описати као потапање једног брода. А не радим ништа да се избавим, већ се пустим, пустим да тонем. Немам снаге да се избавим и просто, тонем.

Свако вече размишљам и сањам како би било да свега овога нема, да сам срећно и нормално дете. Онда се пробудим и схватим да сам и даље ту, у мрачној комори без видљивог излаза. И тако сваки дан. Сваки дан водим битку сама са собом. Игром случаја, губим. Сањам да имам то самопоуздање и самопоштовање које сам пре имала, али се вратим у реалност коју тешко прихватам. Узрок је мени и даље непознат, видим, тако ће и остати. Фасцинантно је како се особи толико промени карактер и не може се поново изградити; како се губе интересовања, карактеристике и воља.

Имала сам разне снове за своју будућност који су сад потонули као велики камен у најдубље море. Догађају се неуспеси, а сањам да успем. Догађају се несрећа, повреда, бол. Радим на томе да буде боље, али ми не иде баш.

У животу је битно потрудити се да се постане бољи човек, да се сања, па да се ти снови претворе у стварност. Мени то није пошло за руком из прве, а ни друге, па ни треће. Али, десило се временом, уз много труда и воље.

ДОРА ВРАНКОВИЋ, 6. РАЗРЕД